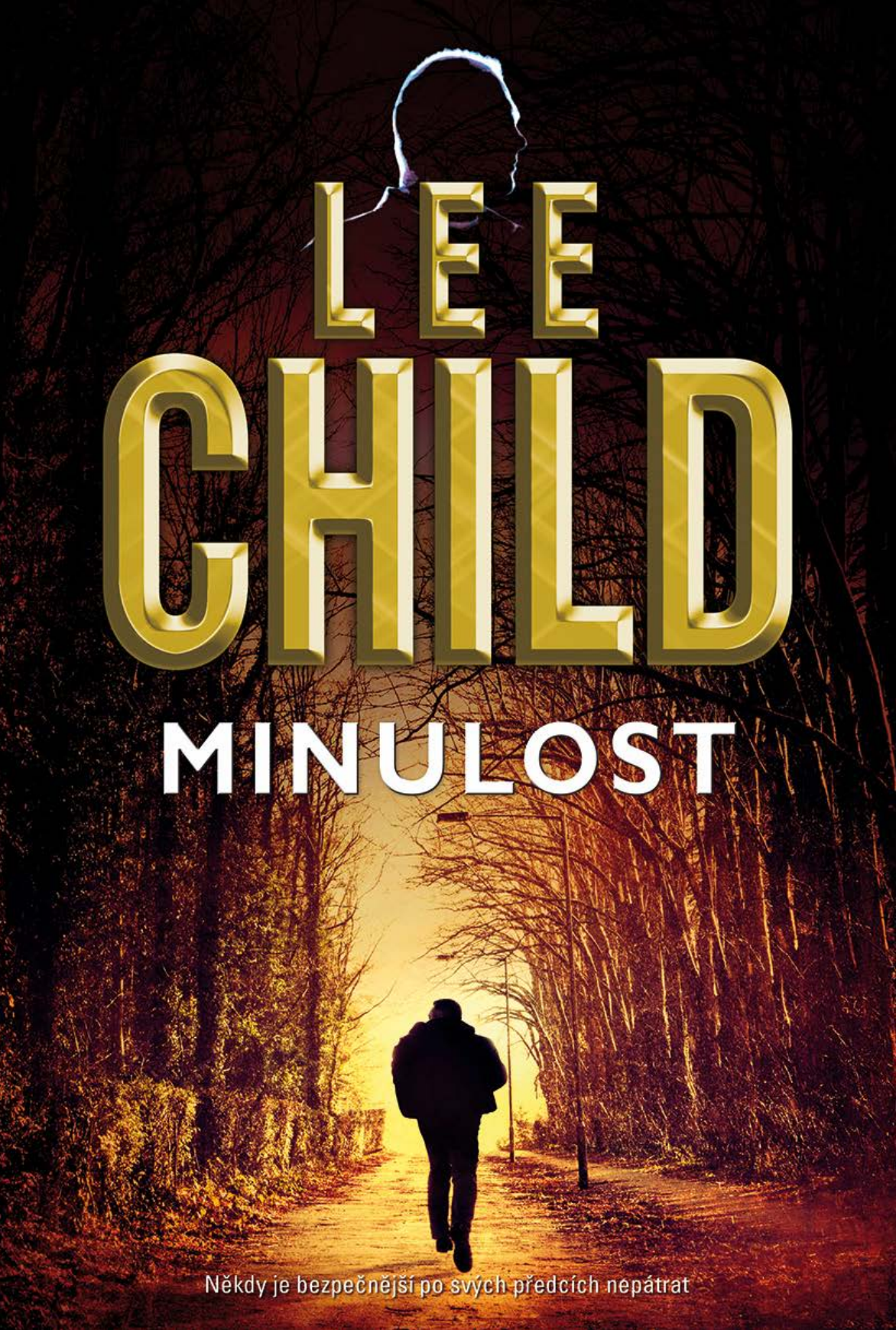
LEE
CHILD
MINULOST
Někdy je bezpečnější po svých předcích nepátrat

Minulost

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Lee Child

Minulost – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MINULOST

LEE CHILD

MINULOST

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2018 Lee Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Past Tense*
(First published by Bantam Press, London, Great Britain 2018)
přeložila © 2019 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-190-8 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5228-8 (ePUB)
ISBN 978-80-759-5229-5 (Mobi)
ISBN 978-80-759-5230-1 (PDF)

Věnováno památce

Johna Reginalda Granta, 1924–2016
Normana Stevena Shirena, 1925–2017
Audrey Grantové, 1926–2017

PRVNÍ KAPITOLA

JACK REACHER SE NECHAL ZAHŘÁT posledním letním sluncem v malém městě na pobřeží Maine a pak se podobně jako ptáci na obloze nad jeho hlavou vydal na dlouhou pouť na jih. Ale na rozdíl od stěhovavého ptactva ne dolů po pobřeží. Ne přímo jako žluvy, strnadi, pěnice a kolibříci. Místo toho zvolil cestu napříč, na jihozápad, z pravého horního koutu země do spodního levého, třeba přes Syracuse, Cincinnati, St. Louis, Oklahomu, Albuquerque a dál až do San Diega. Které se na Reacherův vkus chlápka od armády trochu moc hemžilo válečným námořnictvem, ale jinak to bylo dobré místo, kde začít zimu.

Bude to velkolepá cesta, taková, jakou už celá léta nepodnikl.

Těšil se na ni.

Nedostal se daleko.

Došel asi tak dva kilometry do vnitrozemí, dorazil na okresku a vystrčil palec. I s botami měřil skoro dva metry, byl mohutný, samá kost a svaly, ne příliš pohledný, nikdy dobře oblečený a obvykle malinko neupravený. Ne zrovna výhodné předpoklady. Většina řidičů jako vždy zpomalila, podívala se a pokračovala v jízdě. První auto ochotné dát mu šanci se vynořilo po čtyřiceti minutách. Byl to rok starý kombík Subaru řízený štíhlým mužem středního věku v naželhených bavlněných kalhotách a čisťoučké khaki košili. Obléká ho manželka, pomyslel si Reacher. Muž měl snubní prsten. Ale pod kvalitní látkou se skrývalo tělo dělníka. Silný krk a velké červené klouby. Lehce překvapený a poněkud zdráhavý šéf čehosi, usoudil Reacher. Typ člověka, který začne tím, že kope díry na sloupky, a skončí jako majitel výrobny plotů.

Což se ukázalo jako správný odhad. Úvodní konverzace potvrdila, že začal úplně bez grešle jenom se starým truhlářským kladivem po otci

a skončil jako vlastník stavební firmy zodpovědný za čtyřicet pracovníků a naděje a sny slušné řádky zákazníků. Své vyprávění uzavřel malým pokrčením obličeje, částečně z yankeeovské skromnosti a částečně nefalšovaným údivem. Jako by chtěl říct, jak je *tohle* možné? Dává pozor na detaily, pomyslel si Reacher. Byl to velmi spořádaný muž, plný nápadů, všeléků, morálních zásad a nezlomných přesvědčení, k nimž patřil i názor, že na konci léta je lepší vyhnout se jak Route One, tak i dálnici I-95 a dostat se z Maine co nejrychleji, což znamenalo brzy a stranou po Route Two rovně na západ do New Hampshiru. Do místa jižně od Berlinu, kde znal spoustu vedlejších silnic, které je dovedou dolů do Bostonu rychleji než všechny ostatní. Kam měl stavitel namířeno na schůzku o kuchyňských pracovních deskách z mramoru. Reacherovi to vyhovovalo. Na Bostonu nebylo jako na výchozím bodu nic špatného. Vůbec nic. Odtamtud je to kousek do Syracuse. A pak se dá snadno dostat do Cincinnati, přes Rochester, Buffalo a Cleveland. Možná dokonce přes Akron v Ohiu. Reacher už byl na horších místech. Většinou když sloužil v armádě.

Do Bostonu nedojeli.

Muži zazvonil mobilní telefon, po zhruba padesáti minutách jízdy na jih po shora zmíněných vedlejších silnicích v New Hampshiru. Které byly přesně takové, jak avizoval. Reacher musel uznat, že mužův plán je výborný. Nic tam nejezdilo. Nebrzdily je zácpy. Krásně jim to odsýpalo, asi tak stovkou, bez nejmenších problémů. Dokud nezazvonil telefon. Byl napojený na rádio v autě a na displeji navigace se objevilo jméno s malinkou fotografií sloužící jako názorná pomůcka, v tomto případě muže s červeným obličejem, v ochranné přilbě a s psací podložkou v ruce. Nějaký předák na stavbě. Muž za volantem stiskl tlačítko a auto naplnil sykot telefonu, linul se ze všech reproduktorů jako při prostorovém ozvučení.

Muž za volantem oslovil sloupek předního skla a pravil: „Doufám, že jsou to dobré zprávy."

Nebyly. Měly cosi společného s inspektorem z městského stavebního úřadu a kovovou komínovou vložkou nad krbem ve vstupní hale, která byla řádně izolovaná, přesně podle předpisů, až na to, že se to nedalo vizuálně dokázat bez stržení zdiva, které bylo tou dobou už tři podlaží vysoké, téměř hotové, a zedníci byli na příští týden objednaní na další zakázku, nebo bez vytrhání na objednávku zhotoveného obložení z ořechového dřeva v jídelně na druhé straně komínu nebo obložení z růžo-

vého dřeva v šatně nahoře, což by bylo ještě komplikovanější, ale inspektor se nehodlal nechat odradit a chtěl se přesvědčit na vlastní oči.

Muž za volantem pohlédl na Reachera a zeptal se: „Který inspektor to je?"

Předák na telefonu odpověděl: „Ten nový."

„Ví o tom, že dostane na Den díkůvzdání krocana?"

„Řekl jsem mu, že tady všichni stojíme na jedné straně."

Muž za volantem pohlédl opět na Reachera, jako by žádal o povolení, nebo se omlouval, nebo dělal obojí, a pak se podíval zase dopředu a otázal se: „Nabídl jsi mu peníze?"

„Pět set. Nevzal si je."

Potom zeslábl signál. Zvuk začal znít jako robot topící se v bazénu a vytratil se. Displej oznámil, že hledá.

Auto pokračovalo v jízdě.

Reacher se zeptal: „Proč chce někdo krb ve vstupní hale?"

Muž za volantem sdělil: „Působí pohostinně."

„Já bych řekl, že z historického hlediska by měl působit odpudivě. Měl by odrazovat. Jako oheň zapálený v ústí jeskyně. Na obranu před dravci."

„Musím se vrátit," řekl stavitel. „Je mi líto."

Zpomalil a zastavil na krajnici. Nikde nikdo. Po vedlejších silnicích nic nejezdilo. Displej hlásil, že stále hledá signál.

„Budu vás tady muset vysadit," sdělil stavitel. „Nevadí vám to?"

„Žádný problém," opáčil Reacher. „Odvezl jste mě kus cesty. Za což mockrát děkuju."

„Nemáte zač."

„Komu patří ta šatna z růžového dřeva?"

„Tomu, pro koho to stavíme."

„Vyřízněte do ní velkou díru a ukažte ji inspektorovi. Pak uveďte klientovi pět rozumných důvodů, proč potřebuje sejf ve zdi. Protože ho chce. Možná o tom ještě neví, ale chlap, který si přeje krb ve vstupní hale, si také přeje sejf v šatně v ložnici. Zcela určitě. Taková je lidská povaha. Vyděláte na tom. Můžete mu zaúčtovat hodiny na vyřezání díry."

„Jste také podnikatel?"

„Byl jsem vojenský policista."

Stavitel řekl: „Jéje!"

Reacher otevřel dveře, vystoupil, zavřel za sebou a poodešel dostatečně daleko, aby měl muž místo na otočení subaru, z krajnice na krajnici přes celou šířku vozovky, a pak aby se rozjel tam, odkud přijeli. Muž tohle

všechno udělal, s krátkým mávnutím, které si Reacher vyložil jako smutné přání hodně štěstí. Auto se potom stále víc a víc zmenšovalo v dálce a Reacher se otočil a pokračoval pěšky na jih, kam měl namířeno. Když to bylo možné, dával přednost pohybu dopředu. Silnice, po níž kráčel, byla dvouproudová, dostatečně široká, dobře udržovaná, občas se zatočila, zvedla a klesla zase dolů. Žádný problém pro moderní auto. Subaru uhánělo stovkou. Pořád však nic nejezdilo. Vůbec nic, ani jedním směrem. Naprosté ticho. Jen slabé šustění větru ve stromech a tiché bzučení horka stoupajícího z asfaltu.

Reacher pokračoval v chůzi.

Silnice se po třech kilometrech otočila zlehka doleva a z pravé strany se k ní napojila silnice stejně velká i stejně vypadající. Nebyla to přímo odbočka. Spíš možnost volby. Klasická křižovatka ve tvaru Y. Otočte volantem doleva, nebo otočte volantem doprava. Vaše rozhodnutí. Obě možnosti mizely mezi stromy tak hustými, že místy vytvářely tunel.

Byla tam dopravní značka.

U šipky ukazující doleva stálo Portsmouth a u šipky ukazující doprava Laconia. Ale možnost napravo měla menší písmo a menší šipku, jako by se Laconia nerovnala důležitostí Portsmouthu. Pouhá vedlejší cesta, i když silnice byla stejně velká.

Laconia v New Hampshiru.

Jméno, které Reacher znal. Viděl ho na nejrůznějších historických rodinných papírech a čas od času ho zaslechl. Narodil se tam zesnulý otec a vyrůstal tam do té doby, než v sedmnácti utekl a dal se k námořní pěchotě. Tak zněla vágní rodinná legenda. Nehovořilo se v ní přesně o tom, před čím utekl. Nikdy se však nevrátil. Ani jedinkrát. Sám Reacher se narodil o víc než patnáct let později, když už byla Laconia mrtvý detail v dávné minulosti, vzdálená podobně jako dakotské teritorium, kde údajně žil a pracoval nějaký předek. Nikdo z rodiny ani do jednoho z těch míst nezavítal. Nepěstovaly se návštěvy. Prarodiče umřeli mladí a téměř se o nich nemluvilo. Údajně neexistovali žádné tety, strýcové, bratranci, sestřenice ani jiní vzdálení příbuzní. Což bylo statisticky nepravděpodobné a nabízelo se, že došlo k jakémusi rozkolu. Ale skutečné informace měl pouze otec a nikdo se je z něj nepokusil vytáhnout. O jistých věcech se v rodinách příslušníků námořní pěchoty nedebatuje. Reacherův bratr Joe byl mnohem později převelen jako kapitán v armádě na sever a říkal

cosi o tom, že se pokusí najít starou rodinnou usedlost, ale nikdy se k tomu nedostal. Reacher možná občas tvrdíval něco podobného. Ani on tam nikdy nezavítal.

Doleva, nebo doprava. Jeho rozhodnutí.

Portsmouth se víc nabízel. Má dálnice, auta a autobusy. Je to z něj kousek do Bostonu. Lákalo San Diego. Na severovýchodě se brzy ochladí.

Ale co znamená jeden den navíc?

Reacher udělal krok vpravo a vybral si silnici vedoucí do Laconie.

V tutéž chvíli pozdního odpoledne o téměř padesát kilometrů dál směřovala po jiné vedlejší silnici na jih otlučená Honda Civic, řízená pětadvacetiletým mladíkem, který se jmenoval Shorty Fleck. Na sedadle vedle něj seděla pětadvacetiletá dívka, jež se jmenovala Patty Sundstromová. Chodili spolu a oba se narodili a vyrostli v Saint Leonardu, zastrčeném městečku v kanadském Novém Brunšviku. Skoro nic se tam nedělo. K největší události, kam lidská paměť sahá, došlo před deseti lety, když se v zatáčce převrátil náklaďák s dvaceti miliony včel. Místní plátek s hrdostí hlásal, že nehoda byla první svého druhu v Novém Brunšviku. Patty pracovala na pile. Byla vnučkou chlápka z Minnesoty, který proklouzl před polovinou století na sever, aby unikl před odvodem do Vietnamu. Shorty pěstoval brambory. Jeho rodina žila v Kanadě celou věčnost. A přestože to naznačovalo jeho jméno, nebyl obzvlášť malý. Kdysi možná jako dítě býval. Nyní se však považoval za muže, kterého by každý očitý svědek označil za průměrně vypadajícího.

Snažili se dostat bez zastavení ze Saint Leonardu do New Yorku. Což je podle jakýchkoliv měřítek náročná cesta. Měla však velkou výhodu. Vlastnili cosi, co chtěli v New Yorku prodat, a když ušetří za noc v hotelu, zvýší tím svůj výdělek. Trasu naplánovali dopředu, obloukem na západ po postranních silnicích, aby se vyhnuli letním rekreantům vracejícím se domů z pláží. Patty držela drsný prst na mapě a pátrala vepředu po odbočkách a značkách. Spočítali si na papíře, kolik budou potřebovat času, a usoudili, že se tenhle podnik dá uskutečnit. Až na to, že vyrazili později, než chtěli, částečně kvůli tomu, že hodně zmatkovali, ale hlavně proto, že se stárnoucí baterii hondy nelíbily nové štiplavé podzimní teploty vanoucí od ostrova Prince Eduarda. Kvůli zpoždění uvízli v dlouhé frontě na americké hranici a pak se začala honda přehřívat a museli ji dlouhou chvíli udržovat pod osmdesáti kilometry v hodině.

Byli unavení.

A měli hlad, žízeň, potřebovali na toaletu, cesta neprobíhala podle časového harmonogramu a dostávali se stále víc do skluzu. A začínali propadat zoufalství. Honda se zase přehřívala. Ručička se vyšplhala na červenou. Zpod kapoty se ozýval skřípavý zvuk. Možná měli málo oleje. Nedalo se to říct. Všechny kontrolky na přístrojové desce svítily bez přestání už posledního dva a půl roku.

Shorty se zeptal: „Co je před námi?"

Patty odpověděla: „Nic."

Prst držela na klikaté červené čáře, která byla označená třímístným číslem a táhla se ze severu na jih nepravidelně zubatým tvarem vybarveným světle zelenou. Zalesněná oblast. Což odpovídalo tomu, co viděli z okénka. Obklopovaly je stromy, nehybné a temné, obtížené listy pozdního léta. Tu a tam ukazovala mapa drobné červené pavučinky připomínající žíly na nohách staré dámy, což byly patrně stezky, které někam vedly, ale ne do nějakého většího města. Ne někam, kde bude automechanik, obchod s mazacím olejem nebo vodou do chladiče. Nejvíc se nabízelo městečko třicet minut vepředu malinko na jihovýchodě se jménem vytištěným polotučným a ne úplně drobným písmem, což znamenalo, že tam musí být alespoň čerpací stanice. Jmenovalo se Laconia.

Otázala se: „Zvládneme ještě třicet kilometrů?"

Ručička už byla celá v červeném poli.

„Možná," odpověděl Shorty. „Když ujdeme posledních dvacet pěšky."

Zpomalil a jel jenom na malinko plynu, což způsobilo, že se v motoru tvořilo méně nového horka, ale také tím omezil proudění vzduchu do chladiče, takže staré horko nemohlo odcházet dostatečně rychle a ukazatel teploty zase brzy stoupal. Patty sunula špičku prstu dopředu na mapě a udržovala krok s odhadem jejich rychlosti. Napravo se blížila pavučinová žilka. Úzká stezka klikatící se zelenou barvou kamsi dva a půl centimetru daleko. Přes šumění vzduchu pronikajícího netěsnícím okénkem slyšela zvuky motoru. Bouchání, klapání, skřípání. Stále se zhoršovaly.

Pak zahlédla vepředu napravo ústí úzké cesty. Pavučinová žilka, přesně včas. Spíš ale připomínala tunel než cestu. Uvnitř panovala tma. Stromy se střetávaly nad hlavou. U vjezdu bylo na mrazem pokrouceném sloupku přibité prkno, na kterém byla přišroubovaná ozdobná plastová písmena a šipka ukazující do tunelu. Písmena tvořila slovo *Motel.*

„Tak co?" zeptala se.

Odpovědělo auto. Ukazatel teploty se tiskl až na doraz. Shorty cítil horko na holeních. V celém motorovém prostoru bylo jako v peci. Na vteřinu ho napadlo, co by se stalo, kdyby pokračovali dál. Lidé si vyprávějí o vybuchlých a roztavených motorech. Určitě to musí myslet obrazně. Nevznikne skutečná louže roztaveného kovu. Nedojde k opravdové explozi. Mohl by jenom poklidně chcípnout. Nebo vypovědět službu. Jemně by zastavili.

Ale uprostřed pustiny, kde nic nejezdí a není signál.

„Nic jiného nám nezbývá," řekl, přibrzdil, otočil volantem a zabočil do tunelu. Zblízka viděli, že plastová písmena na ceduli jsou natřená na zlato, úzkým štětcem a pevnou rukou jako příslib, že motel je špičkový. Druhá, úplně stejná cedule stála natočená k řidičům přijíždějícím opačným směrem.

„V pořádku?" zeptal se Shorty.

Vzduch v tunelu byl chladnější. Klidně o deset stupňů oproti hlavnímu tahu. Na krajnicích leželo listí z minulého podzimu promíchané s blátem.

„V pořádku?" zeptal se ještě jednou Shorty.

Přejeli přes drát natažený přes cestu. Silný a gumový, ne o moc menší než zahradní hadice. Podobný jaký mívají u čerpacích stanic na zazvonění do kiosku a přivolání obsluhy.

Patty neodpověděla.

Shorty se otázal: „Jak hrozný může ten motel být? Je zanesený na mapě."

„Na mapě je zanesená cesta."

„Ta tabule vypadá hezky."

„Máš pravdu," řekla Patty. „To vypadá."

Pokračovali v jízdě.

DRUHÁ KAPITOLA

STROMY OCHLADILY A OSVĚŽILY VZDUCH, tak udržoval Reacher spokojeně rychlost šest a půl kilometru v hodině, což dělalo při délce jeho nohou přesně osmdesát osm došlapů za minutu, což je přesně tempo spousty dobré muziky, tak mu krásně utíkal čas. Zvládl třicet minut, ušel něco přes tři kilometry, v hlavě si přehrál sedm klasických skladeb a pak za sebou zaslechl skutečné zvuky, otočil se a zjistil, že se k němu blíží prastarý pick-up, bokem, jako by každé kolo chtělo jiným směrem.

Reacher vystrčil palec.

Pick-up zastavil. Přes sedadlo spolujezdce se natáhl starý muž s dlouhými vlasy a stočil okénko.

Sdělil: „Jedu do Laconie."

„Já taky," opáčil Reacher.

„Tak dobře."

Reacher nasedl a vytáhl okénko. Stařík se rozjel a dohoupal se do původní rychlosti.

Řekl: „Teď patrně nadejde část, kdy mi řeknete, že potřebuju nové pneumatiky."

„To je možné," odvětil Reacher.

„Ve svém věku se snažím vyhnout velkým investičním výdajům. Proč investovat do budoucnosti? Čeká mě vůbec nějaká?"

„Tahle argumentace se točí v kruhu ještě víc než vaše kola."

„Problém spočívá v tom, že je ohnutý rám. Měl jsem bouračku."

„Kdy?"

„Skoro před třiadvaceti roky."

„Takže je to pro vás teď normální."

„Udržuje mě to vzhůru."

„Jak víte, kam namířit volant?“

„Člověk si zvykne. Je to jako řídit loď. Proč chcete do Laconie?“

„Jel jsem kolem,“ řekl Reacher. „Narodil se tam můj otec. Chci si ji prohlédnout.“

„Jak se jmenujete příjmením?“

„Reacher.“

Stařík zavrtěl hlavou.

Pravil: „V Laconii jsem nikdy žádného Reachera nepotkal.“

Vyšlo najevo, že důvodem pro předchozí křižovatku ve tvaru Y je jezero, natolik široké, aby si řidiči na trase sever–jih mohli vybrat pravý nebo levý břeh. Reacher a stařík se prokroutili a prokodrcali po pravém břehu, což bylo z mechanického hlediska stresující, ale vizuálně nádherné, protože se nabízel nádherný výhled a zbývala necelá hodina do západu slunce. Pak přišlo samotné město Laconia. Bylo větší, než Reacher čekal. Mělo patnáct až dvacet tisíc obyvatel. Sídlo okresu. Solidní a prosperující. S cihlovými domy a úhlednými staromódními ulicemi. V zapadajícím červeném slunci vypadaly jako ve starém filmu.

Kroutící se pick-up se dokolébal k rohu v centru a zastavil. Stařík oznámil: „Tohle je Laconia.“

Reacher se zeptal: „Jak moc se změnila?“

„Tady moc ne.“

„Vyrůstal jsem v představě, že je menší.“

„Většina lidí si pamatuje věci větší.“

Reacher poděkoval za svezení, vystoupil a sledoval, jak se pick-up s kvičením vzdaluje, každé kolo trvající na tom, že ostatní tři jedou špatně. Pak se otočil a obešel namátkou pár bloků, aby získal cit pro to, kde se co nachází, zejména dva konkrétní cíle, kde se pustí následující den do práce, a dva cíle, které si zaslouží jeho bezprostřední pozornost, za prvé místo nabízející jídlo a za druhé místo na spaní.

Obě byla k dispozici, svým způsobem v duchu historického středu města. Zdravá strava, podnik s místem pouze na dva stoly na šířku. Město nemělo motely, ale spoustu hostinců a spoustu penzionů. Najedl se v úzkém bistru, protože se na něj usmála přes okno servírka, a po trapném okamžiku, když mu přinesla, co si objednal. Což byl jakýsi salát s rostbífem, který mu připadal na jídelníčku nejvýživnější. Když ho ale dostal, zjistil, že je mrňavý. Požádal o druhou porci a větší talíř. Servírka si mys-

lela, že není s první objednávkou spokojený. Nebo s velikostí talíře. Nebo s obojím. Pak jí to došlo. Měl hlad. Chtěl dvě porce. Zeptala se, jestli si nepřeje ještě něco jiného. Reacher požádal o větší hrnek na kávu.

Poté se vrátil k ubytování, které si vyhlédl v postranní ulici nedaleko městských úřadů. V hostinci měli volný pokoj. Skončily dovolené. Zaplatil majitelce hostince vyšší cenu za cosi, čemu říkala apartmá, ale on by to nazval pokojem s pohovkou a příliš mnoha květinovými vzory a péřovými polštáři. Odházel jich tucet z postele a zastrčil kalhoty pod matraci, aby se vyžehlily. Pak si dal dlouhou horkou sprchu, zalezl pod pokrývky a usnul.

Ukázalo se, že tunel vedoucí mezi stromy je přes tři kilometry dlouhý. Patty Sundstromová kopírovala jeho zátočiny prstem na mapě. Pod koly hondy křupal zešedlý a vymletý asfalt. Horní vrstvu zcela odnesla voda a zůstaly po ní mělké díry velké jako stůl na kulečník, některé jen z holého betonu, jiné zasypané štěrkem a další plné plesnivého rozbředlého listí mokrého ještě z jara, protože klenba nad hlavou byla silná a jednolitá, až na jedno místo, kde nerostly dvacet metrů žádné stromy. Otvíral se tam kus jasně růžové oblohy. Možná to způsobila jiná půda nebo pevná tabule podzemní skály nebo hydraulická anomálie s nedostatkem nebo příliš velkým množstvím vody. Pak nechali pruh oblohy za sebou. Vrátili se do tunelu. Shorty Fleck jel pomalu, aby šetřil tlumiče a neublížil motoru. Uvažoval, jestli nezapnout přední světla.

Potom klenba podruhé prořídla s náznakem, že přijde něco dalšího, jako by se měla vynořit velká mýtina, jako by se někam blížili. Cesta před nimi vyběhla z lesa a vedla rovně přes pár akrů ploché pastviny, úzká šedivá stužka najednou nahá a odhalená v posledním denním světle. Jejich cíl sestával ze skupiny tří masivních dřevěných domů postavených v řadě za sebou v široké pravotočivé zátočině, zhruba padesát metrů od prvního k poslednímu. Všechny byly matně červené se zářivě bílými dřevěnými rámy a zárubněmi. Na pozadí zelené trávy vypadaly jako klasické stavby Nové Anglie.

Nejbližší budova byl motel. Jako obrázek v knížce pro děti. Jako v čítance, když se učíte abecedu. Motel by představoval písmeno M. Byl dlouhý a nízký, z matně červených prken, se šikmou střechou ze šedivých asfaltových šindelů a s červeným neonovým nápisem *kancelář* v prvním okně. Pak následovaly dveře do skladu opatřené žaluzií a za nimi se opa-

koval stále stejný vzor. Široké okno s mřížkou topení a klimatizace a pod ním dvě plastové zahradní židle, očíslované dveře, a potom další široké okno s mřížkou a zahradními židlemi a další očíslované dveře, a tak dále a tak dále až na konec budovy. Celkem dvanáct pokojů, jeden za druhým. Před žádným z nich však neparkovalo auto. Vypadalo to, že motel je bez hostů.

„V pořádku?“ zeptal se Shorty.

Patty neodpověděla. Shorty zastavil. Všimli si, že druhá budova v dálce napravo je kratší, ale mnohem vyšší a širší. Nějaká stodola. Ale ne pro zvířata. Betonová rampa vedoucí ke dveřím byla viditelně čistá. Bez hoven, řečeno na rovinu. Stodola nejspíš sloužila jako dílna. Stálo před ní devět užitkových čtyřkolek ATV. Vypadaly jako normální motorky, jen se čtyřmi tlustými pneumatikami místo dvou hladkých. Byly vyrovnané ve třech řadách po třech, s dokonalou přesností.

„Třeba jsou to hondy,“ řekla Patty. „Jejich majitelé nám možná budou umět opravit auto.“

Třetí budova na konci byl obyčejný obytný dům, prostě architektonicky řešený, ale velkoryse rozlehlý a obtočený verandou s houpacími křesly.

Shorty popojel dopředu a zase zastavil. Asfalt pomalu končil. Deset metrů před motelovým prázdným parkovištěm. Shorty se chystal zhoupnout na povrch udržovaný majitelem. Jeho zkušené oko pěstitele brambor mu prozradilo, že ho tvoří ze stejné části štěrk, bláto, uschlý plevel a živý plevel. Zahlédl alespoň pět druhů, které by nechtěl mít ve své vlastní půdě.

Konec asfaltu působil jako práh. Jako rozhodnutí.

„V pořádku?“ zeptal se znovu.

„Ten motel je prázdný,“ namítla Patty. „Nejsou v něm hosté. Není to zvláštní?“

„Skončila sezona.“

„Jako když se otočí vypínačem?“

„Vždycky si na to stěžují.“

„Je uprostřed pustiny.“

„Dívej se na to jako na relaxační dovolenou. Bez ruchu a shonu.“

Patty se na dlouhou chvíli odmlčela.

Pak pravila: „Myslím, že vypadá v pohodě.“

Shorty upozornil: „Řekl bych, že nám nic jiného nezbývá.“

Patty přejela očima zleva doprava po budově motelu. Běžné rozměry, solidní střecha, bytelná prkna, nedávná barva. Byla provedena nutná

údržba, ale ne nevkusně okázalým způsobem. Byla to slušná budova. Mohla by stát v Kanadě.

Navrhla: „Pojďme se podívat."

Zhoupli se dolů z asfaltu, přerachtali přes nerovný povrch a zaparkovali před kanceláří. Shorty se na vteřinu zamyslel a vypnul motor. Bezpečnější než ho nechat běžet na volnoběh. Pro případ roztaveného kovu a exploze. Jestli znovu nenaskočí, neděje se nic hrozného. Už se skoro dostal tam, kam potřeboval. Když nebude zbytí, požádají o pokoj číslo jedna. Měli jeden obrovský kufr plný předmětů, které se chystali prodat. Může zůstat v autě. Kromě něj toho neměli moc na tahání.

Vystoupili z auta a vešli do kanceláře. Za recepčním pultem stál mladý muž. Byl přibližně Shortyho a Pattyina věku, přibližně pětadvacetiletý, možná o rok o dva starší. Měl krátké světlé vlasy, úhledně učesané, pěkně opálenou pleť, modré oči, bílé zuby a ochotný úsměv. Jenom trochu vypadal, že tam nepatří. Shorty ho nejdřív považoval za letního brigádníka podobného tomu, jakého potkal v Kanadě, kam se posílají děti z dobrých rodin na hloupé venkovské práce, aby si vybudovaly životopis, rozšířily obzory a našly samy sebe. Ale tenhle kluk byl na něco takového o pět let moc starý. A z jeho přivítání čišel majetnický přístup. Řekl vítejte, to rozhodně, ale v mém domě. Jako by mu to místo patřilo.

Možná skutečně patřilo.

Patty objasnila, že potřebují pokoj, a rádi by věděli, jestli by se jim někdo z těch, kteří se starají o čtyřkolky, nepodíval na auto, a kdyby to nešlo, byli by moc vděční za telefonní číslo na dobrého automechanika. Odtahový vůz snad nebudou potřebovat.

Kluk se usmál a zeptal se: „Co je s vaším autem?"

Zněl jako kterýkoliv mladý muž z filmu, ve kterém pracuje na Wall Street a nosí oblek a kravatu. Plný uhlazené sebedůvěry. Patrně pije šampaňské. Chamtivost je dobrá. Ne zrovna oblíbený typ pro pěstitele brambor.

Patty objasnila: „Přehřívá se a divně mlátí pod kapotou."

Mladík se usmál jinak než předtím. Zazubil se jako skromný, ale vážený juniorský mistr vesmíru a pravil: „V tom případě bychom se na to měli asi podívat. Podle vašeho popisu bych sázel na nedostatek chladicí směsi nebo nedostatek oleje. Což se dá obojí snadno opravit, pokud něco neteče. Pak by záleželo na součástkách, které jsou zapotřebí. Třeba by se nám podařilo něco upravit. Když se nám to nepovede, skutečně známe dobré mechaniky. Každopádně musíme nejdřív počkat, než auto

vychladne. Postavte ho přes noc před váš pokoj a hned ráno se s ním pokusíme něco udělat."

„V kolik hodin přesně?" otázala se Patty. Myslela na to, jak velké už mají zpoždění, ale také na darované koně a zuby.

Mladík odvětil: „Všichni tady vstáváme za svítání."

Patty se zeptala: „Kolik stojí pokoj?"

„Po svátku práce a než dorazí milovníci barevného podzimního listí, řekněme padesát dolarů."

„Dobře," odpověděla Patty, i když značně neupřímně. Opět si však vzpomněla na darované koně a zuby a na to, že Shorty řekl, že jim nic jiného nezbývá.

„Dáme vám pokoj číslo deset," sdělil mladík. „Zatím je to jediný, který jsme stihli nově zařídit. Vlastně jsme právě skončili. Budete v něm spát jako první hosté. Doufáme, že nám prokážete tu čest."

TŘETÍ KAPITOLA

REACHER SE PROBUDIL MINUTU PO TŘETÍ RÁNO. Přesně podle klišé: proberete se znenadání, jako by někdo otočil vypínačem. Nepohnul se. Dokonce ani nenapnul ruce a nohy. Jen ležel, upíral pohled do temnoty a usilovně naslouchal, stoprocentně soustředěný. Nebyla to naučená reakce, ale prvobytný instinkt, který mu hluboko do zadní části mozku vtiskla evoluce. Jednou byl v jižní Kalifornii, spal hlubokým spánkem u okna otevřeného do krásné noci a zčistajasna se probudil, okamžitě, jako na pokyn vypínače, protože ucítil slabý závan kouře. Nikdo nekouřil ani nehořel dům, požár řádil v šedesát pět kilometrů vzdáleném lese. Prehistorický zápach. Jako oheň ženoucí se prastarou savanou. Utekli před ním předci, kteří se nejrychleji probudili a měli náskok. Stále se to opakovalo. Po stovky generací.

Tentokrát ho však neprobudil kouř. Ne tuhle noc minutu po třetí ráno. Ne v tomhle hotelu. Tak co ho probudilo? Ani zrak, ani hmat, ani chuť, protože ležel sám v posteli se zavřenýma očima, za zataženými závěsy a neměl nic v ústech. V tom případě zvuk. Něco zaslechl.

Počkal, jestli to nezaslechne znovu. Což považoval za evoluční slabinu. Proces není ještě vypracován do dokonalosti. Obsahuje dva kroky. Nejdřív se probudíte a teprve pak zjistíte z jakého důvodu. Bylo by mnohem lepší, kdyby to konečně probíhalo najednou.

Nic nezaslechl. Do ještěřího mozku dnes pronikne už jenom málo zvuků. Není pravděpodobné, že to bude kradmé našlapování nebo syčení prastarého dravce. Nejbližší větvičky, které by mohly hlasitě zapraskat pod zlověstnými kroky, jsou v lesích na kilometry daleko od okrajů měst. Moc jiného prvobytnou mozkovou kůru nevyděsí. Ne v království současných zvuků. Novější zvuky se zpracovávají jinde, v přední části mozku, který dává dobrý pozor na škrábání a cvakání moderních hrozeb, ale chybí

mu vysoký věk potřebný k tomu, aby vytrhl člověka z hlubokého a spokojeného spánku.

Tak co ho probudilo? Jediný další opravdu prastarý zvuk je volání o pomoc. Zaječení nebo úpěnlivá prosba. Ne moderní povykování, hulákání či kdákavý smích. Musí to být něco hluboce prvobytného. Přepadený kmen. Na samém počátku útoku. Vzdálené brzké varování.

Už nic nezaslechl. Zvuk se nezopakoval. Reacher vyklouzl zpod pokrývky a zaposlouchal se u dveří. Marně. Popadl péřový polštář a zakryl jím kukátko. Žádná reakce. Žádný výstřel do oka. Podíval se ven. Nic nespatřil. Jen jasně osvícenou prázdnou chodbu.

Nadzvedl závěsy a vykoukl z okna. Nikde nic. Prázdná ulice. Černočerná. Všude klid. Vrátil se k posteli, natřásl polštář a opět usnul.

Patty Sundstromová byla minutu po třetí také vzhůru. Spala čtyři hodiny a pak ji prostoupila jakási podvědomá nervozita a probudila ji. Necítila se dobře. Ne až v hloubi duše, jak věděla, že by měla. Částečně ji trápilo zdržení. Do New Yorku se jim podaří dorazit přinejlepším kolem poledne následujícího dne. To už se skoro nic neprodává. K tomu musejí zaplatit padesát dolarů za tenhle pokoj. A neznámá veličina je auto. Může je stát majlant. Pokud budou zapotřebí náhradní díly. Pokud se bude muset něco upravit. Auta jsou skvělá, dokud nevypovědí službu. Ale přesto, když vyšli z kanceláře, motor naskočil. Recepční se netvářil, že to bude nějaký velký problém. Působil uklidňujícím dojmem. Nešel s nimi na pokoj. Což bylo také dobře. Nesnášela, když se někdo vnucuje, ukazuje, kde je vypínač a koupelna, hodnotí její věci, chová se servilně a čeká na spropitné. Recepční nic z toho neudělal.

Přesto se necítila dobře. Nevěděla proč. Pokoj byl hezký. Nově zařízený, přesně jak slíbeno, naprosto celý. Nové obložení stěn, nový strop, nové rámy oken a dveří, nový koberec, čerstvá malba. Nic odvážného. Rozhodně nic nevkusně okázalého. Jen renovace v souladu se starou tradicí, povznášející na vyšší úroveň, ale nenásilná, nerušivá, vkusná a dobře provedená. Klimatizace chladila a pracovala tiše. Televize byla moderní s plochou obrazovkou. Okno drahé, se dvěma silnými skleněnými tabulemi zasazenými do termo těsnění a s elektrickou žaluzií umístěnou v prostoru uprostřed. Nebylo třeba tahat za řetízek, aby se stáhla. Stačilo stisknout tlačítko. Na okně se rozhodně nešetřilo. Jediný problém spočíval v tom, že se nedalo otevřít. Což by mohlo být zrádné v případě požáru.

A Patty měla ráda trochu čerstvého nočního vzduchu na spaní. Přesto to byl slušný pokoj. Lepší než většina, které viděla. Možná dokonce stál za padesát dolarů.

Necítila se však dobře. V pokoji nebyla pevná linka ani mobilní signál. Tak se po půl hodině vrátili do kanceláře a požádali, jestli by si nemohli zavolat z motelového telefonu, aby si objednali něco teplého k jídlu. Třeba pizzu. Recepční se omluvně usmál a odvětil, že je mu líto, ale na dodávku jídla jsou moc daleko od civilizace. Nikdo by nepřijel. Řekl, že většina hostů jezdí do bistra nebo do restaurace. Shorty vypadal, že vybuchne. Jako by měl pocit, že mu recepční sděluje, že většina hostů vlastní provozuschopná auta. Mladík řekl, víte co, pizzy máme u nás doma v mrazáku. Co kdybyste se najedli s námi?

Byla to zvláštní večeře, ve starém temném domě, se Shortym, recepčním a dalšími třemi velice podobnými mladíky. Stejný věk, stejný vzhled, napojení na stejnou vlnovou délku. Jako by plnili misi. Vyzařovala z nich jistá nervozita. Patty poté, co si chvíli povídali, usoudila, že jsou to všichni vyčerpaní investoři, kteří rozjeli nový společný projekt. Motel, dospěla k závěru. Koupili ho a chtějí, aby prosperoval. Každopádně byli všichni nesmírně zdvořilí, dobře vychovaní a hovorní. Kluk od recepčního pultu řekl, že se jmenuje Mark. Ostatní byli Robert, Steven a Peter. Všichni kladli inteligentní otázky o životě v Saint Leonardu. Zeptali se na náročnou cestu na jih. Shorty opět vypadal, že vybuchne. Myslel si, že ho obviňují, že je hloupý, když se na tu cestu vydal v tak špatném autě. Ale kluk, který řekl, že se stará o čtyřkolky, což byl Peter, sdělil, že by udělal úplně to samé. Čistě na základě statistiky. To auto jezdilo celá léta. Proč předpokládat, že přestane právě teď? Bylo pravděpodobné, že bude dál poslouchat. Jako to dělalo dosud.

Pak popřáli dobrou noc, vrátili se do svého pokoje číslo deset a usnuli, až na to, že Patty se probudila o čtyři hodiny později s neklidným pocitem. Necítila se dobře a nevěděla proč. Nebo možná věděla. Jenom si to nechtěla přiznat. Pravda byla, ukrytá hluboko pod povrchem, že se patrně zlobí na Shortyho. Velká cesta. Nejdůležitější část jejich tajného plánu. Vyjel ve špatném autě. Je hloupý. Hloupější než jeho vlastní brambory. To nemohl investovat předem pár dolarů? Kolik by zaplatil v obchodě s motorovými oleji, ve kterém přijímají slevové kupony? Určitě méně než padesát dolarů za motel, kde ji teď otravuje ještě ke všemu tím, že ji nutí, aby přiznala, že je to divné místo vedené divnými lidmi, což není snadné,

protože pro ni jsou to zdvořilí mladí muži, kteří přispěchali na pomoc jako rytíři v zářivé zbroji, aby ji zachránili v nepříjemné situaci způsobené pěstitelem brambor tak hloupým, že nezkontroloval své auto před cestou dlouhou tisíc šest set kilometrů, kristepane, do cizí země, kristepane, s něčím velice cenným v kufru.

Pitomec. Patty potřebovala čerstvý vzduch. Vyklouzla z postele a přešla bosá pokradmu ke dveřím. Otočila klikou a zapřela se druhou rukou o rám, aby otevřela neslyšně, protože si přála, aby zůstal Shorty spát, jelikož s ním nechtěla mít v tu chvíli nic do činění, na to na něj byla příliš naštvaná.

Dveře se však neotevřely. Vůbec se nepohnuly. Patty zkontrolovala, jestli jsou zevnitř pořádně odemčené, otočila klikou na obě strany, ale nic se nestalo. Dveře se zasekly. Možná je po instalaci pořádně neusadili. Nebo nabobtnaly v letním vedru.

Krucinál. Vážně krucinál. Právě teď by potřebovala Shortyho. Měl sílu jako býk. Od toho, jak házel padesátikilovými pytli s brambory. Hodlá ho však vzbudit a poprosit? Ani náhodou. Patty se prokradla zpátky k posteli, lehla si vedle něj a zadívala se do stropu, který byl nový, čerstvě vymalovaný, hladký a dobře opravený.

Reacher se znovu probudil v osm ráno. Kolem okrajů závěsů pronikaly jasné pruhy ostrého slunce. Ve vzduchu se jemně vznášela zrnka prachu. Z ulice pronikaly tlumené zvuky. Čekající a rozjíždějící se auta. Patrně na světlech na konci bloku. Občas zaznělo vzdálené zatroubení, jak se asi nějaký řidič ve frontě rozhlížel okolo a zmeškal zelenou.

Reacher se osprchoval, vytáhl zpod matrace kalhoty, oblékl se a vypravil se najít snídani. Nedaleko objevil kávu a muffiny, které mu dodaly sílu k delšímu průzkumu, jenž ho dovedl k dalšímu podniku. Reacher usoudil, že by mohl nabízet dobré jídlo, schované pod mnohočetnými vrstvami falešné retro ironie. Všechna by je dokázal rozluštit jenom někdo chytřejší než on. Základní idea patrně spočívala v tom, že jakýsi moderní člověk přišel s představou, co jedli starodávní dřevorubci, a současná doba ji interpretovala tak, že to jsou všechny smažené položky na jídelníčku. Reacher ze zkušenosti věděl, že dřevorubci se stravují stejně jako všichni těžce pracující lidé, což znamená, že jedí nejrůznější věci. Ale neměl žádné ideologické námitky vůči smažené stravě jako takové, zejména ve štědrém množství, tak nezkazil hru. Vešel dovnitř a posadil se. Doufal, že dostatečně rychle, aby to vypadalo, že musí za třicet minut pokácet strom.

Jídlo mu chutnalo, stále mu dolévali kávu, tak se zdržel déle než třicet minut. Díval se z okna, načasovával ruch a shon a čekal, až budou lidé v oblecích a kostýmech bezpečně v práci. Pak se postavil, nechal spropitné, zaplatil účet a vydal se podél dvou bloků, které obhlédl předešlý večer, k místu, kde si myslel, že by měl začít. Což byl archiv městského úřadu. Který měl vlastní číslo pracoviště, na hustě popsané orientační tabuli před mnohoúčelovou cihlovou budovou. Reacher podle jejího tvaru a věku usoudil, že tam musel dřív zasedat soud. Nebo stále zasedá.

Hledané pracoviště objevil v jedné z mnoha malých místností, do kterých se vcházelo z velkolepé vstupní haly v mezaninu. Chodbou jako v drahém hotelu. Až na to, že dveře byly napůl prosklené, starodávným způsobem, se jmény pracovišť vyvedenými zlatým písmem. V případě archivu na jedné řádce. Za dveřmi se nacházela prázdná místnost se čtyřmi plastovými židlemi a informačním pultem sahajícím do výšky pasu. Připomínala miniaturní verzi jakékoliv jiné vládní kanceláře. Na pultu byl přišroubovaný elektrický zvonek. Měl tenký drátek mizející v nejbližší škvíře a ručně psaný nápis *Zazvoňte, pokud není přítomna úřednice.*

Zpráva byla pečlivě vyvedená a chránilo ji mnoho vrstev průhledné lepicí pásky nanesené ve štědře dlouhých pruzích. Některé pruhy byly na koncích pokroucené a špinavé, jako by si s nimi pohrávaly znuděné nebo nervózní prsty.

Reacher zazvonil na úřednici. O minutu později vyšla dveřmi v zadní stěně žena a ohlédla se za sebe. Reacherovi přišlo, že s lítostí. Jako by ji mrzelo, že opouští mnohem větší a napínavější prostor. Mohlo jí být tak třicet, štíhlá a upravená, v šedivém svetru a šedivé sukni. Přistoupila k pultu, ale ještě jednou se ohlédla ke dveřím. Buď tam na ni čekal milenec, nebo nenáviděla svou práci. Ale snažila se. Vybičovala se k hřejivému a vlídnému chování. Ne přesně jako v obchodě, kdy má pravdu vždycky zákazník, ale spíš jako by si byli rovni, jako by se chystala strávit se zákazníkem pár příjemných společných chvil nad záhadou prastarého městského případu. V očích měla tolik světla, že alespoň něco z toho musela myslet vážně. Možná měla svou práci přece jenom ráda.

Reacher sdělil: „Chtěl bych požádat o záznam o jedné staré nemovitosti."

„Kvůli vlastnickému sporu?" otázala se žena. „Pokud ano, měl by požádat o záznam váš právník. Všechno by se tím urychlilo."

„Nejedná se o žádný spor," odvětil Reacher. „Narodil se tady můj otec.

To je všechno. Před mnoha lety. Je už mrtvý. Projížděl jsem okolo. Napadlo mě, že se zastavím a podívám se na dům, kde vyrůstal."

„Jak zní adresa?"

„To nevím."

„Pamatujete se, kde přibližně to bylo?"

„Nikdy jsem tam nezavítal."

„Vy jste nepřijel na návštěvu?"

„Ne."

„Možná proto, že se váš otec odstěhoval, když byl malý."

„Odstěhoval se až v sedmnácti, když se dal k námořní pěchotě."

„Tak se patrně odstěhovali vaši prarodiče, ještě předtím než váš otec založil vlastní rodinu. Předtím než začaly být aktuální návštěvy."

„Získal jsem dojem, že prarodiče tady zůstali do konce života."

„Vy jste se s nimi nikdy nesetkal?"

„Byli jsme vojenská rodina. Pořád jsme byli někde jinde."

„To je mi líto."

„Nemůžete za to."

„Přesto vám děkuju za vaši službu."

„Nebyla to moje služba. U námořní pěchoty sloužil otec, ne já. Doufal jsem, že se nám ho podaří vyhledat, třeba v záznamech o narození, abychom zjistili plná jména prarodičů a našli jejich přesnou adresu, třeba v záznamech o dani z majetku, abych se tam mohl podívat."

„Vy nevíte, jak se jmenovali vaši prarodiče?"

„Myslím, že James a Elizabeth Reacherovi."

„Tak se jmenuju i já."

„Vy se jmenujete Reacherová?"

„Ne, Elizabeth. Elizabeth Castleová."

„Těší mě, že vás poznávám," řekl Reacher.

„Nápodobně," odvětila Elizabeth.

„Já jsem Jack Reacher. Můj otec byl Stan Reacher."

„Před kolika lety Stan odešel, aby se dal k námořní pěchotě?"

„Teď by mu bylo asi tak devadesát, takže před více než sedmdesáti lety."

„Tak bychom měli pro jistotu začít před osmdesáti lety. Stanu Reacherovi bylo tou dobou přibližně deset a žil doma u rodičů Jamese a Elizabeth Reacherových někde v Laconii. Je to správné shrnutí?"

„Mohla by to být první kapitola v mé biografii."

„Jsem si dost jistá, že v dnešní době jsou v počítači i osmdesát let staré

údaje," řekla Elizabeth Castleová. „Ale co se týče takhle starých daní z majetku, obávám se, že to bude jenom seznam jmen."

Otočila klíčem a otevřela víko v informačním pultu. Pod ním se nacházela klávesnice a monitor. Bezpečnostní opatření proti zlodějům, když není přítomna úřednice. Elizabeth stiskla tlačítko a odvrátila pohled.

„Připravuje se operační systém," objasnila.

Což byl výraz, který už Reacher slyšel, v technickém kontextu, ale slova příprava operačního systému v něm stále vyvolávala vojenské asociace. Hned si představil, jak si pěchota zavazuje tkaničky před hlavním útokem.

Elizabeth klikala a projížděla text na monitoru, projížděla text na monitoru a klikala.

„Ano," řekla. „Období před osmdesáti lety máme v rejstříku, společně s čísly složek. Kdybyste chtěl podrobnosti, musel byste požádat ve skladu o skutečný, fyzický dokument. To bohužel trvá obvykle dost dlouho."

„Jak dlouho?"

„Někdy tři měsíce."

„Jsou v tom rejstříku jména a adresy?"

„Ano."

„Tak to je všechno, co vlastně potřebuju."

„Patrně. Pokud se opravdu chcete jenom podívat na dům."

„To je všechno, co mám v plánu."

„Nejste zvědavý?"

„Na co?"

„Nezajímají vás jejich životy? Kdo byli a co dělali?"

„Tyhle informace mi nestojí za tři měsíce."

„Dobře, tak nepotřebujeme nic jiného než jména a adresy."

„Pokud tam ten dům ještě stojí," upozornil Reacher. „Třeba ho strhli. Osmdesát let je hodně dlouhá doba."

„U nás se mění věci pomalu," řekla Elizabeth.

Opět klikala a projížděla text, nejprve rychle dolů po abecedě a pak zpomalila a upřela zrak pozorně na monitor. Reacher usoudil, že pročítá oddíl R. Potom se zase vrátila zpátky, pomalu, oči stále pozorně upřené na monitor. Nakonec ještě jednou přejela rychle dolů a nahoru, jako by chtěla odehnat něco nepříjemného.

Sdělila: „Před osmdesáti lety se nejmenoval Reacher ani jeden majitel domu v Laconii."

ČTVRTÁ KAPITOLA

PATTY SUNDSTROMOVÁ se také podruhé probudila v osm ráno, později, než chtěla, ale nakonec se jí podařilo podlehnout vyčerpání a téměř pět dalších hodin spala jako zabitá. Vycítila prázdné místo vedle sebe v posteli. Překulila se a spatřila otevřené dveře. Shorty byl venku na parkovišti. Bavil se s jedním z mladíků z motelu. Patrně s Peterem, pomyslela si Patty. S klukem, který se staral o čtyřkolky. Stáli vedle hondy. Kapota byla otevřená. Slunce jasné a zářivé.

Patty vyklouzla z postele a proplížila se předkloněná do koupelny. Aby ji neviděl od hondy Peter, nebo kdo to byl. Osprchovala se a natáhla na sebe stejné oblečení jako předešlý den, protože ji nenapadlo, aby si s sebou vzala čisté na jeden den navíc. Vyšla z koupelny. Měla hlad. Dveře byly stále otevřené. Slunce stále jasně svítilo. Shorty stál u auta sám. Kluk z motelu odešel.

Vykročila ven a pozdravila: „Dobré ráno."

„Auto nechce nastartovat," postěžoval si Shorty. „Ten kluk si s ním hrál a teď nestartuje. Včera večer bylo v pořádku."

„Nebylo v pořádku, rozhodně ne úplně."

„Včera večer startovalo. Teď nevydá ani hlásku. Ten kluk ho musel rozbít."

„Co udělal?"

„V něčem se šťoural. Francouzákem a kleštěmi. Myslím, že nadělal víc škody než užitku."

„Byl to Peter? Ten kluk, co se stará o čtyřkolky?"

„Tvrdil, že se o ně stará. Pokud je to pravda, pánbůh pomoz čtyřkolkám. Možná proto jich potřebují devět. Aby měli jistotu, že alespoň jedna bude fungovat."

„Auto včera večer nastartovalo, protože bylo zahřáté. Teď je studené. To je velký rozdíl."

„Stal se z tebe automechanik?“

„Nestal se náhodou z tebe?“ opáčila Patty.

„Myslím, že ten kluk něco zničil.“

„A já si zase myslím, že pro nás dělá, co je v jeho silách. Měli bychom mu být vděční.“

„Za to, že nám zničil auto?“

„Už bylo zničené.“

„Včera večer nastartovalo. Na první pokus.“

Patty se zeptala: „Měl jsi problém s dveřmi od našeho pokoje?“

Shorty opáčil: „Kdy?“

„Když jsi šel dneska ráno ven.“

„Jaký problém?“

„Chtěla jsem se v noci nadýchat čerstvého vzduchu, ale nešly mi otevřít. Byly zaseknuté.“

„Neměl jsem s nimi problém,“ odpověděl Shorty. „Hned se otevřely.“

Zahlédli, jak o padesát metrů dál vychází ze stodoly Peter s hnědou plátěnou brašnou v ruce. Vypadala, že je hodně těžká. Nářadí, pomyslela si Patty. Aby nám spravil auto.

Řekla: „Teď poslouchej, Shorty Flecku. Tihle džentlmeni se nám snaží pomoct a chci, abys dal svým chováním najevo, že to oceňuješ. V žádném případě si nepřeju, abys jim zavdal příčinu k tomu, aby přestali dřív, než budou hotoví. Vyjádřila jsem se dostatečně jasně?“

„Panebože,“ postěžoval si Shorty. „Vyvádíš, jako by to byla moje vina nebo něco na ten způsob.“

„Ano, něco na ten způsob,“ odpálila Patty a pak zmlkla a čekala, až k nim dojde Peter s brašnou s nářadím. Který k nim dokráčel s radostným úsměvem, jako by se nemohl dočkat, až si opráší ruce a pustí se okamžitě do práce.

Patty řekla: „Mockrát děkujeme za pomoc.“

Peter odvětil: „Nemáte vůbec zač.“

„Doufám, že to nebude příliš komplikované.“

„V tuhle chvíli nevydá auto ani hlásku. To obvykle znamená elektrický problém. Možná se roztavil kabel.“

„Dokážete to opravit?“

„Šlo by spojit kabely. Překlenout vadné místo. Ale dříve nebo později byste si to museli nechat pořádně opravit. Je to provizorní řešení a po čase by se otřesy uvolnilo.“

„Jak dlouho takové spojení kabelů trvá?“

„Nejdřív musím najít, kde je to roztavené.“

„Motor včera večer naskočil,“ namítl Shorty. „Pak jsme dvě minuty jeli a zase jsem ho vypnul. Potom celou noc chladl a chladl. Jak by se mohlo něco roztavit?“

Peter nic neřekl.

„Jenom se zeptal,“ upozornila Patty. „Pro případ, že problém spočívá v něčem jiném. Nechceme mrhat vaším časem. Už jste nám ho obětoval víc než dost. Je od vás hezké, že se nám snažíte všichni pomoct.“

„To je v pořádku,“ ujistil ji Peter. „Byla to rozumná otázka. Když vypnete motor, zastavíte také větrák chladiče a vodní pumpu. Ustane umělé chlazení a oběh. Nejteplejší voda stoupá samovolně k hlavě motoru. Povrchová teplota se může během první hodiny ještě zvýšit. Možná je tam někde místo, kde se kabel dotýká kovu.“

Peter se sklonil pod kapotu a nějakou chvíli bádal. Jezdil prstem po obvodech, zkoušel kabely, tahal a poklepával. Podíval se na baterii. Francouzským klíčem ověřil, jestli nejsou uvolněné svorky.

Narovnal se a poradil: „Zkuste to ještě jednou.“

Shorty se zasunul zadkem na sedadlo a nechal nohy na zemi. Otočil se v pase dopředu a položil ruku na klíč. Vzhlédl. Peter přikývl. Shorty otočil klíčem.

Nic se nestalo. Vůbec nic. Neozvalo se ani cvaknutí, ani zapředení, ani zakašlání. Jako by Shorty vůbec neotočil klíčem. Motor vůbec nezareagoval. Nevydal ani hlásku. Mlčel jako hrob.

Elizabeth Castleová vzhlédla od monitoru a zadívala se do dálky, jako by zvažovala několik možných scénářů a způsoby, jak se ke každému z nich postavit. Reacher usoudil, že jako první ji napadlo, že je naprostý blbec a spletl si město, a v tom případě by se ho zbavila, určitě zdvořile, ale také určitě rychle.

Řekla: „Patrně byli nájemníci. To byla většina lidí. Daně platili majitelé. Musíme je hledat někde jinde. Byli farmáři?“

„To bych neřekl,“ odpověděl Reacher. „Nepamatuju se na historky o vstávání za mrazivého rozbřesku a krmení kuřat před putováním sněhem do třicet kilometrů vzdálené školy na druhé straně údolí. Takové zkazky přece farmáři vyprávějí. Ale něco takového jsem nikdy neslyšel.“

„Pak si nejsem jistá, kde bychom měli začít.“

„Začátek je často nejlepší. Záznamy o narození."

„Ty jsou na okresním úřadě, ne na městském. V úplně jiné budově poměrně daleko odsud. Možná byste měl místo toho zkusit záznamy o sčítání lidu. Váš otec by měl být zanesený v dvojím sčítání, když mu byly asi tak dva roky a pak dvanáct."

„Kde bych je našel?"

„Také na okresním úřadě, ale v jiném oddělení, které je o něco blíž."

„Kolik oddělení mají?"

„Poměrně dost."

Elizabeth dala Reacherovi potřebnou adresu, společně s podrobným popisem, jak se tam dostat, a Reacher se rozloučil a vydal se na cestu. Minul hostinec, kde přespal. Minul podnik, kam se chystal vrátit na oběd. Kráčel na jihovýchod podél domů v centru, občas po prošlapaných cihlových chodnících, které mohly být klidně osmdesát let staré. Možná sto. Obchody byly jako ze škatulky a spousta z nich nabízela kuchyňské náčiní, plechy na pečení, stolní nádobí a nejrůznější další pomůcky spojené s přípravou a konzumací jídla. Některé prodávaly boty. Jiné tašky.

Ukázalo se, že hledaná budova je moderní stavba široká a dlouhá přes dvě stavební parcely. Vypadala by lépe v areálu technické univerzity, obklopená počítačovými laboratořemi. Což vlastně odpovídá, pomyslel si Reacher. Čekal, že narazí na police plné plesnivého papíru ručně popsaného vybledlým inkoustem a svázaného šňůrkou. Který určitě ještě existuje, ale ne tady. Tyhle dokumenty uložili do tři měsíce vzdáleného skladu poté, co je okopírovali, katalogizovali a zařadili do rejstříku v počítači. Na světlo boží je nedostane odfouknutí prachu a stolek na kolečkách, ale kliknutí myší a zavrčení tiskárny.

Moderní svět.

Reacher pokračoval dál, k recepčnímu pultu, který by se hodil do špičkového muzea nebo k drahému zubaři. Za pultem seděl muž tvářící se, že ho tam umístili za trest. Reacher pozdravil. Muž vzhlédl, ale neodpověděl. Reacher mu oznámil, že by rád viděl dvoje záznamy starého sčítání lidu.

„Odkud?" otázal se muž, jako by mu to bylo srdečně jedno.

„Odtud," řekl Reacher.

Muž se zatvářil nechápavě.

„Laconia," napomohl Reacher. „New Hampshire, Spojené státy, Severní Amerika, svět, sluneční soustava, galaxie, vesmír."

„Proč dvoje?"

„Proč ne?“

„Jaké roky?“

Reacher mu to sdělil, nejprve rok, kdy byly otci dva, a pak další sčítání o deset let později, kdy bylo otci dvanáct.

Muž se otázal: „Bydlíte v tomhle okrese?“

„Proč to chcete vědět?“

„Financování. Tyhle informace nejsou zadarmo. Ale místní mají nárok.“

„Už jsem tady dost dlouho,“ řekl Reacher. „Alespoň tak dlouho, jako jsem bydlel v nedávné době kdekoliv jinde.“

„Co je účelem vašeho pátrání?“

„Je to důležité?“

„Vedeme dotazníky.“

„Rodinná historie,“ pravil Reacher.

„Teď potřebuju vaše jméno,“ řekl muž.

„Proč?“

„Musíme plnit cíle. Musíme zapisovat jména, jinak by si mysleli, že nafukujeme čísla.“

„Jména si můžete vymýšlet celý den.“

„Musíte se prokázat.“

„Proč? Není tohle veřejná sféra?“

„Vítejte v reálném světě,“ opáčil muž.

Reacher mu ukázal svůj cestovní pas.

Muž řekl: „Narodil jste se v Berlíně.“

„Správně,“ potvrdil Reacher.

„Ne v Berlinu v New Hampshiru.“

„Je to nějaký problém? Myslíte si, že jsem zahraniční špion, kterého sem poslali, aby narušil, co se stalo před devadesáti lety?“

Muž napsal *Reacher* do kolonky ve formuláři.

„Kóje číslo dvě, pane Reachere,“ pravil a ukázal dveřmi na protější stěnu.

Reacher vstoupil dovnitř, do tichého prostoru s tlumeným osvětlením a dlouhými javorovými stoly rozdělenými svislými přepážkami na jednotlivé kóje. V každé bylo prosté tvídové křeslo, před ním počítač s plochým monitorem, ostře ořezaná tužka a tenký blok papírů se jménem okresu vytištěným nahoře, jako by to byl název hotelu. Podlahu pokrýval silný koberec. Stěny látka. Dřevo bylo prvotřídní kvality. Reacher usoudil, že celá místnost musela stát milion dolarů. Posadil se do kóje číslo dvě

a monitor před ním se probudil k životu. Zmodral jako natřený vodovkami, až na malé ikony v pravém horním rohu připomínající poštovní známky na dopise. Reacher nebyl zkušený uživatel počítače, ale jednou dvakrát to zkusil a několikrát viděl, jak se to dělá. V současné době mají i levné hotely na recepci počítače. Mnohokrát čekal, zatímco recepční klikal, scroloval a psal. Pominuly časy, kdy stačilo vysázet na pult pár bankovek a člověk za ně dostal velký mosazný klíč.

Pohnul myší a poslal šipku nahoru k ikonám. Věděl, že jsou to složky. Nebo soubory. Musí se na ně kliknout a ony se otevřou. Nebyl si nikdy jistý, jestli se na ně má kliknout jednou nebo dvakrát. Viděl to dělat oběma způsoby. Měl ve zvyku klepnout dvakrát. Pro jistotu. Možná to pomůže a nikdy nezaškodí. Jako když střílíte někoho do hlavy. Dvojstřelem nic nezkazíte.

Přiložil šipku na levou ikonu, dvakrát klikl a obrazovka zšedivěla do odstínu paluby válečné lodi. Uprostřed se objevila černobílá titulní strana vládní zprávy, jako ostrá jasná fotokopie, napsaná upjatým starodávným typem písma ve vládním stylu. Nahoře stálo: Ministerstvo obchodu Spojených států, R. P. Lamont, ministr, statistický úřad, W. M. Steuart, ředitel. Uprostřed stálo: patnácté sčítání lidu Spojených států, výtažek zprávy pro obec Laconia v New Hampshiru. Dole stálo: Prodává vedoucí úřadu pro dokumenty, Washington, D. C., cena jeden dolar.

Na spodku monitoru vykukoval vršek druhé stránky. Reacher věděl, že bude zapotřebí scrolovat. To mu bylo jasné. Měl pocit, že se mu to nejlépe podaří malým kolečkem nahoře na myši. Tam, kde by měla myš lopatky. Pod bříškem jeho ukazováčku. Pohodlné. Intuitivní. Přeskočil úvod, který sestával z větší části z výčtu mnohých a rozličných zlepšení v metodice od čtrnáctého sčítání. Nebylo to ani tak vytahování. Spíš něco na způsob výměny poznatků mezi maniaky zapálenými pro věc, už v tehdejší době. Věci, které potřebujete vědět, když zbožňujete počítání lidí.

Pak přišly seznamy běžných jmen a starých povolání a kolem Reachera vyvstal svět, jak vypadal před devadesáti lety. Knoflíkáři, kloboučníci, rukavičkáři, zemědělci produkující terpentýn, nádeníci, strojvůdci, přadláci bavlny, dělníci v cínárně. Zvláštní oddíl nesl nadpis *Neobvyklá zaměstnání pro děti*. Většina z nich byla optimisticky klasifikována jako učňové. Nebo pomocníci. Kováři, zedníci, topiči pod kotly, slévači, kluci od tavicích pecí.

Žádní Reacherové. Ne v Laconii v New Hampshiru, když byly Stanovi dva roky.

Reacher se vrátil kolečkem nahoru a začal znovu a tentokrát věnoval obzvláštní pozornost kolonce nezaopatřené děti. Třeba došlo k nějaké strašlivé nehodě a malého osiřelého Stana si k sobě vzali nespříznění, ale laskaví sousedé. Možná nechali na projev úcty zanést jeho rodné jméno.

Nebylo tam však žádné nezaopatřené dítě odděleně uvedené jako Stan Reacher. Ne v Laconii v New Hampshiru v roce, kdy mu měly být dva roky.

Reacher našel v levém horním rohu obrazovky místo se třemi malými tlačítky, červeným, oranžovým a zeleným jako malý semafor pokácený na bok. Kliknul dvakrát na červenou a dokument zmizel. Otevřel pravou ikonu a objevilo se šestnácté sčítání. Jiný ministr, jiný ředitel, ale podobná důležitá vylepšení od posledního kola. Pak přišly seznamy, nyní osmdesát, ne devadesát let staré. Došlo k nepatrným změnám. Více lidí pracovalo v továrnách a méně v zemědělství.

Ale stále žádní Reacherové.

Ne v Laconii v New Hampshiru v roce, kdy mělo být Stanu Reacherovi dvanáct let.

Reacher klikl dvakrát na malé červené tlačítko a dokument zmizel.

PÁTÁ KAPITOLA

SHORTY ZKUSIL JEŠTĚ JEDNOU NASTARTOVAT, ale opět se nic nestalo. Ozvalo se jen tiché mechanické cvaknutí, které způsobil klíč, jak se otočil v sloupku řízení. Tichounké cvaknutí, které normálně neslyšíte, protože ho přehluší zvuky auta probouzejícího se k životu. Podobně jako cvaknutí spouště před výstřelem.

Ale ne toho rána. Z hondy vyprchal život. Jako ze starého nemocného psa, který přes noc chcípnul. Změnila se. Vůbec nereagovala. Jako by ztratila jiskru.

Patty navrhla: „Myslím, že by bylo lepší zavolat automechanika."

Peter se ohlédl přes rameno. Patty se otočila a zjistila, že k nim přicházejí ostatní tři mladíci. Z domu nebo ze stodoly. V čele kráčel jako vždycky vůdce. Mark, který je předešlý večer ubytoval. Který je pozval na večeři. Kluk s přitažlivým úsměvem. Za ním šel Steven a pak Robert. Dorazili až k nim a Mark se optal: „Jak to dneska ráno vypadá?"

Peter odpověděl: „Ne moc dobře."

„Co je s tím autem?"

„Nedokážu říct. Vůbec nereaguje. Něco se nejspíš zapeklo."

„Měli bychom zavolat automechanika," pravila Patty. „Nechceme dál mrhat vaším časem."

„Včera večer nastartovalo," ozval se Shorty. „Na první pokus."

Mark se usmál a potvrdil: „Ano, to je pravda."

„Teď odmítá naskočit. Vím, co říkám. Znám tohle auto jako své boty. Vlastním ho dlouhou dobu. Má své vrtochy, ale ještě nikdy nevypovědělo službu."

Mark se na dlouhý okamžik odmlčel.

Pak se opět usmál a řekl: „Nejsem si jistý, co tím chcete naznačit."

„Šťouráním pod kapotou se ničemu nepomohlo."

„Vy si myslíte, že vám Peter rozbil auto?“

„Něco se rozbilo, mezi včerejším večerem a dnešním ránem. To je všechno, co si myslím. Možná to byl Peter, možná nebyl. Na tom už teď nezáleží. Protože šťourání nešťourání, nesete zodpovědnost. Protože jste motel. Určitě na to existuje zákon. Provozovatelé ručí za majetek hostů a tak podobně.“

Mark se opět odmlčel.

„Nemyslí to vážně,“ zasáhla Patty. „Jenom je z toho rozhozený.“

Mark potřásl hlavou, jen nepatrně, jako by se vlastně vůbec nic nestalo. Pohlédl na Shortyho a řekl: „Souhlasím, že se stresem se člověk těžko vyrovnává. Myslím, že to všichni známe. Ale na druhou stranu si také myslím, že nejlepší by bylo, abychom se k sobě chovali i nadále alespoň trochu slušně. Nemáte pocit? Nezaškodila by špetka respektu. Možná i pokory. Nebylo by špatné, kdybyste nedával vinu jenom ostatním. O to auto se moc nepečovalo, co říkáte?“

Shorty neodpověděl.

„Ubíhá čas,“ upozornil Mark. „Blíží se poledne. Což je doba, kdy se předchozí večer mění v následující den. V motelové branži. Takže nám budete brzy dlužit dalších padesát dolarů, které podle toho, jak se Patty tváří, nechcete nebo nemůžete zaplatit. Rychlá odpověď vám pomůže víc než nám. Ale rychlá nebo pomalá, rozhodnout se musíte sám.“

Patty přiznala: „Dobře, o naše auto se moc nepečovalo.“

„Hej,“ okřikl ji Shorty.

„Vždyť je to tak,“ ohradila se Patty. „Vsadím se, že tohle je poprvé, od té doby, co jsi ho koupil, kdy se otevřela kapota.“

„Nekoupil jsem ho. Dostal jsem ho.“

„Od koho?“

„Od strýčka.“

„Tak v tom případě se kapota otevřela poprvé od té doby, co vyjelo z továrny.“

Shorty neodpověděl.

Mark se na něj podíval a řekl: „Patty se dívá na situaci z perspektivy třetí strany. Což s sebou nese jistou míru objektivnosti. Takže jsem si jistý, že má naprostou pravdu. Není na tom nic složitého. Máte spoustu práce. Nemůžete stihnout všechno.“

„Patrně,“ připustil Shorty.

„Ale musíte to říct nahlas. Potřebujeme to slyšet z vašich úst vašimi vlastními slovy.“

„Cože?“

„Abychom se domluvili po dobrém.“

„O čem se chcete domlouvat?“

„Potřebujeme udržovat přátelský vztah, pane Flecku.“

„Proč?“

„Například proto, že jsme vám včera večer poskytli večeři. A také proto, že asi tak za hodinu nás poprosíte, abychom vám poskytli snídani. Protože co jiného vám zbývá? A nežádáme za to nic jiného, než abyste také dávali, nejenom brali.“

„Co po nás chcete?“

„Upřímné přiznání, že na téhle nepříjemné situaci nesete i svou část viny.“

„Proč?“

„Bylo by to jako vyložit karty na stůl. Na začátku hry. Bylo by to jako sázka do našeho přátelského vztahu. Otevřeli jsme se vám, když jsme vás pozvali k našemu stolu, tak od vás teď žádáme, abyste nám oplatil laskavost.“

„Nechceme snídani.“

„Ani kávu?“

„Napijeme se vody z kohoutku v koupelně. Jestli vám to nevadí.“

„Požádáte nás o oběd. Hrdost vám dovolí přeskočit jedno jídlo, ale dvě nezvládnete.“

„Jenom nás dovezte do města. Necháme poslat pro naše auto odtahový vůz.“

„Odvoz do města nestojí v nabídce.“

„Tak nám zavolejte automechanika.“

„To uděláme,“ přislíbil Mark. „Okamžitě poté, co se vyjádříte.“

„Vy chcete veřejné doznání?“

„Máte se k čemu doznávat?“

„Patrně jsem to měl udělat líp,“ řekl Shorty. „Jakýsi chlápek mi pověděl, že japonské auto něco vydrží. Přeskočil jsem rok. Pak jsem nejspíš zapomněl, kolik těch roků bylo. Takže jsem se o něj pár let nestaral, jak bych měl.“

„Jenom pár let?“

„Patrně všechny roky. Jak jste řekl, neměl jsem čas.“

„Dobrá politika v krátkodobé perspektivě.“

„Bylo to tak nejjednodušší.“

„Ale ne v dlouhodobé perspektivě.“

„To máte asi pravdu,“ připustil Shorty.

„Byla to chyba.“

„Asi ano."

„Chceme, abyste právě tohle řekl nahlas, pane Flecku. Chceme slyšet, že jste udělal pitomost, která zkomplikovala život spoustě lidem. A chceme, abyste se za to omluvil, zejména Patty, která je podle našeho názoru dojemně loajální. Máte dobrou holku, pane Flecku."

„To ano."

„Chceme to slyšet nahlas."

„Že je Patty dobrá holka?"

„O té chybě."

Žádná odpověď.

Mark připomněl: „Před okamžikem jste nás vyzval, abychom převzali zodpovědnost. Ale to musíte udělat vy. Nezanedbávali jsme vaše auto. Nechovali jsme se k jemné mechanice, jako by to byla bezcenná hrouda kovu, a nekopli jsme před dlouhou důležitou cestou jenom do pneumatik. To všechno jste udělal vy, pane Flecku. Ne my. Pouze se snažíme, aby to bylo jasné."

Žádná odpověď.

Slunce jasně svítilo. Pražilo Patty na hlavu.

Patty požádala: „Prostě to řekni, Shorty. Nezboří se kvůli tomu svět."

Shorty prohlásil: „Dobře, udělal jsem pitomou chybu, která zkomplikovala spoustě lidem život. Omlouvám se všem zúčastněným."

„Děkuju," opáčil Mark. „Teď zavoláme automechanika."

Reacher se vydal stejnou cestou, kudy přišel, kolem obchodů s taškami, botami a potřebami na vaření, kolem podniku, který si vybral na oběd, kolem hotelu, kde strávil noc, zpátky k archivu na městském úřadě. Pult sahající do výšky pasu byl opět bez dozoru. Zazvonil na úřednici. Následovala krátká prodleva a potom vešla Elizabeth Castleová.

„Ach," podivila se. „Ještě jednou dobrý den."

„Dobrý den," pozdravil Reacher.

„Uspěl jste?"

„Zatím ne," odpověděl Reacher. „Nejsou ani v jednom sčítání lidu."

„Jste si jistý, že jste ve správném městě? Nebo dokonce ve správném státě? Možná existuje ještě jiná Laconia. V Novém Mexiku, v New Yorku nebo v New Jersey. Máme spoustu států začínajících na N."

„Celkem osm," upřesnil Reacher. „Jednoslovné jsou Nevada a Nebraska."

„Tak to možná nebylo NH, co jste viděl. Bylo to třeba N a něco jiného. Staré písmo je občas divné."

„Viděl jsem to napsané na stroji," řekl Reacher. „Většinou naklepané úředníky námořní pěchoty. Kteří se obvykle nepletou. A také jsem to slyšel, asi tak tucetkrát. Máma otce kvůli něčemu popichovala, pravděpodobně kvůli tomu, že není dostatečně romantický, a táta jí řekl, co bys chtěla, jsem obyčejný Yankee z New Hampshiru."

„Aha," zamumlala Elizabeth Castleová.

Pak dodala: „Ve sčítání vždycky někdo chybí. Z nejrůznějších podivných důvodů. Neustále se snaží zlepšit metodiku. Měl byste si promluvit s jedním chlápkem. Je fanda do sčítání lidu."

„To je nějaká nová posedlost?"

„Není," odvětila Elizabeth ostře. „Je to seriózní úsilí s dlouhou a úctyhodnou historií."

„Omlouvám se."

„Za co?"

„Mám pocit, že jsem vás urazil."

„Jak byste mohl? Nejsem fanda do sčítání lidu."

„Třeba je ten nadšenec váš přítel."

„Ne, to není," odmítla Elizabeth pobouřeně, jako by ta představa byla absurdní.

„Jak se jmenuje?"

„Carter," sdělila Elizabeth.

„Kde ho najdu?"

„Kolik je hodin?" Elizabeth se začala rozhlížet po telefonu, který tam nebyl. Reacher si už dříve všiml, že stále méně lidí nosí hodinky. O všechno se postarají telefony.

„Skoro jedenáct," sdělil Reacher. „Za čtyři minuty, plus několik vteřin."

„Vážně?"

„Proč ne? Považoval jsem to za vážně míněnou otázku."

„Plus několik vteřin?"

„Přijde vám to příliš přesné?"

„Většina lidí by řekla za pět jedenáct. Nebo kolem jedenácté."

„Což bych řekl, kdybyste se zeptala, kolik hodin je přibližně. Ale to jste neudělala. Zeptala jste se, kolik je hodin, tečka. Teď je za tři minuty jedenáct a pár drobných."

„Nepodíval jste se na hodinky."

„Žádné nenosím," opáčil Reacher. „Podobně jako vy."

„Jak tedy víte, kolik je hodin?"

„Netuším."

„Opravdu?"

„Teď je za dvě minuty a zhruba padesát vteřin jedenáct hodin dopoledne."

„Počkejte," požádala Elizabeth. Zmizela ve dveřích v zadní stěně. Vrátila se se svým telefonem. Položila ho na pult. Displej byl tmavý.

Otázala se: „Kolik hodin je nyní?"

„Malý moment," požádal o strpení Reacher.

Pak odpočítal: „Tři, dva, jedna, celá hodina. Je přesně jedenáct."

Elizabeth stiskla tlačítko na telefonu.

Displej se rozzářil.

Stálo na něm 10.59.

„Těsně," řekla.

Telefon přeskočil na 11.00.

„Jak to děláte?" zeptala se.

„Netuším," zopakoval Reacher. „Kde bych našel vašeho přítele Cartera, toho fandu do sčítání lidu?"

„Neřekla jsem, že je můj přítel."

„Spolupracovník?"

„Pracuje v úplně jiném oddělení. V zadní kanceláři. Nepatří do zákaznické sekce, jak se říká."

„Tak jak se s ním spojím?"

„Proto jsem se ptala, kolik je hodin. Ve čtvrt na dvanáct si dělá přestávku na kávu. Každý den, přesný jako hodinky."

„To vypadá na spolehlivého člověka."

„Chodí ven přesně na třicet minut, do kavárny naproti dopravním světlům. Na zahrádku, když svítí sluníčko. Což dneska možná svítí, jenže se to tady uvnitř nedá poznat."

„Jak se jmenuje Carter křestním jménem?" otázal se Reacher. Představil si baristu volajícího na zákazníky. Předpokládal, že kavárna bude plná úředníků, kteří si dělají třicetiminutovou přestávku a vypadají všichni stejně.

„Carter je jeho křestní jméno," sdělila Elizabeth Castleová.

„Jak se jmenuje příjmením?"

„Carrington," řekla Elizabeth. „Vraťte se, abyste mi pověděl, jak to dopadlo. Nevzdávejte se. Rodina je důležitá. Musejí existovat i jiné způsoby, jak to zjistit."

ŠESTÁ KAPITOLA

PATTY A SHORTY BYLI V POKOJI ČÍSLO DESET, usazení společně na neustlané posteli. Mark je nakonec pozval na snídani. Otočil se k odchodu a pak se obrátil zpátky, se smířlivým úsměvem, jsme zase kamarádi, neblázněte. Patty chtěla říct ano. Shorty řekl ne. Vešli dovnitř, stoupli si k umyvadlu a napili se vlažné vody z kelímků na zuby.

Patty řekla: „Budeš si připadat ještě hůř, až ho budeš muset požádat o oběd. Měl by ses překonat okamžitě. Teď ti to bude strašit v hlavě."

Shorty odpověděl: „Musíš uznat, že to bylo divné."

„Co?"

„To, co se právě stalo."

„Což bylo co?"

„Sama jsi to viděla. Byla jsi u toho."

„Pověz mi to vlastními slovy."

„Z mých vlastních úst? Mluvíš jako on. Viděla jsi, co se stalo. Rozpoutal proti mně jakési podivné pomstychtivé tažení."

„Viděla jsem to, že Peter obětoval dobrovolně svůj čas, aby nám pomohl. Okamžitě se pustil do práce. Ještě jsem nebyla ani vzhůru. Pak jsem viděla, jak jsi ho nakopl do zubů, když jsi řekl, že všechno jedině víc pokazil."

„Připouštím, že auto včera nefungovalo stoprocentně, ale teď nefunguje vůbec. Co jiného se mohlo stát? Očividně něco provedl."

„Tvoje auto už mělo spoustu much. Včerejší nastartování bylo možná poslední stéblo, které zlomilo velbloudovi vaz."

„Bylo divné, k čemu mě přinutil."

„Přinutil tě přiznat pravdu, Shorty. Touhle dobou bychom byli v New Yorku. Měli bychom uzavřený obchod. Právě teď bychom třeba jeli do jedné z prodejen, kde prodávají na protiúčet. Nechali bychom tam naše staré auto a dostali lepší. Zbytek cesty bychom urazili ve velkém stylu."

„Omlouvám se," pravil Shorty. „Myslím to vážně."

„Ten automechanik to možná dokáže opravit."

„Možná bychom tady to auto měli prostě nechat stát a odejít. Ještě než budeme muset zaplatit dalších padesát dolarů za pokoj."

„Jak to myslíš, odejít?"

„Po vlastních nohou. Mohli bychom dojít k silnici a chytit stop. Říkala jsi, že třicet kilometrů odtud je nějaké město. Možná tam jezdí autobus."

„Ta cesta lesem je přes tři kilometry dlouhá. Nesl bys kufr. Je větší než ty. Nemůžeme ho tady nechat. A je to stejně vedlejší silnice. Nic po ní nejezdí. Přesně takhle jsme to naplánovali, pamatuješ? Mohli bychom tam čekat celý den, než nás někdo sveze. Zejména s tak velkým kufrem. Takové věci řidiče odrazují. Nezastaví. Třeba už mají plné auto."

„Dobře, automechanik to možná opraví. Nebo nás alespoň vezme do města. Svým nákladákem. S velkým kufrem. Ve městě pak vymyslíme, jak se dostat dál."

„Dalších padesát dolarů by byla rozhodně díra do rozpočtu."

„Je to ještě horší," upozornil Shorty. „Padesát dolarů je kapka do oceánu. Mohli bychom tady zůstat celý týden v porovnání s tím, kolik bude stát automechanik. Víš o tom, že si tihle chlápci nechávají zaplatit za výjezd na místo? Což je v podstatě totéž jako nechat si zaplatit za to, že je člověk naživu. Můžeš mi věřit, že to není pěstování brambor. Které mechanici jen tak bokem jedí. Milují brambory. Hranolky, bramboráčky, dvakrát pečené se sýrem a slaninou. Co kdybych je požádal, aby mi zaplatili jenom za to, že se zamyslím, jestli pro ně nevypěstovat bramboru?"

Patty se zničehonic zvedla, za mocného rozhoupání postele, a oznámila: „Potřebuju na čerstvý vzduch."

Přešla přes pokoj, otočila klikou a zatáhla. Nic se nestalo. Dveře se opět zasekly. Zkontrolovala zámek.

Řekla: „Přesně tohle se stalo v noci."

Shorty se zvedl z postele a přistoupil ke dveřím.

Otočil klikou.

Dveře se otevřely.

Poradil: „Možná otáčíš kliku špatným směrem."

Patty namítla: „Kolika směry se dá otočit?"

Shorty zavřel dveře a udělal místo.

Patty se k nim postavila a zkusila to ještě jednou. Použila stejný hmat jako předtím, stejně otočila a stejně zatáhla.

Dveře se otevřely.
Poznamenala: „Zvláštní."

Centrum Laconie zalévalo slunce posazené o něco níž na obloze, jak tomu bývá v prvních podzimních dnech, ale stále teplé jako v létě. Reacher došel do kavárny naproti dopravním světlům v jedenáct deset, pět minut předčasně, a získal místo u železného stolku v rohu zahrádky, odkud viděl na chodník přede dveřmi městského úřadu. Nebyl si jistý, jak si má Cartera Carringtona představovat. I když měl několik vodítek. Za prvé, Elizabeth Castleové přišlo absurdní, že by mohl být její přítel. Za druhé, dala si záležet, aby vysvětlila, že není ani její kamarád. Za třetí, přesunuli ho do zadní kanceláře. Za čtvrté, drží se dál od zákazníků. Za páté, je nadšenec do metodiky sčítání lidu.

To nebyla dobrá znamení.

Na zahrádku vedla také postranní branka z parkoviště. Hosté přicházeli a odcházeli. Reacher si objednal černou kávu v kelímku s sebou. Ne proto, že by se chystal rychle odejít, ale proto, že se mu nelíbily hrnky určené ke konzumaci u stolu. Velikosti a váhy nočníků. Nevhodné na kávu, podle Reacherova názoru. Ale ostatním hostům patrně nevadily, protože zahrádka se rychle plnila. Velice brzy zbývala jen tři volná místa. Z nichž jedno bylo nevyhnutelně naproti Reacherovi. Tvrdá skutečnost jeho života. Lidé ho nepovažovali za přátelskou osobu.

Jako první přichvátala ze směru od městského úřadu schopná žena kolem čtyřicítky, patrně vedoucí nějakého velkého oddělení. Pozdravila pár hostů, s rutinní přátelskostí určenou pro spolupracovníky, odhodila kabelku na volné místo, ne na to naproti Reacherovi, a šla si objednat k pultu. Reacher pozoroval chodník. Zahlédl, jak z městského úřadu vychází jakýsi muž a vydává se směrem ke kavárně. I na dálku bylo vidět, že je vysoký a dobře oblečený. Měl na sobě dobře padnoucí oblek a bělostnou košili s úhledně uvázanou kravatou. Světlé krátké vlasy mu malinko odstávaly, jako by se s nimi snažil dělat, co je v jeho silách. Byl opálený a vypadal, že je v dobré kondici, tělesně zdatný a plný energie. Působil impozantně. Se starými cihlovými domy na pozadí vypadal jako filmová hvězda při natáčení.

Až na to, že kulhal. Dopadal velice lehce na levou nohu.

Žena, která si šla objednat k pultu, se vrátila s hrnkem a táckem a posadila se na své rezervované místo, což znamenalo, že zbyla jen dvě volná místa. Jedno z nich okamžitě zabrala další žena, pravděpodobně vedoucí

jiného oddělení, protože pozdravila rutinně jiné lidi. Na zahrádce zůstala jediná neobsazená židle, přímo naproti Reacherovi.

Pak vešla filmová hvězda. Pohled zblízka potvrdil dojem, který si udělal Reacher na dálku. K tomu se ještě ukázalo, že muž je také pohledný, drsně mužným způsobem. Jako kovboj, který vystudoval univerzitu. Vysoký, štíhlý, schopný. Přibližně pětatřicetiletý. Reacher uzavřel sázku sám se sebou, že je to bývalý voják. Svědčily o tom všechny známky. Během vteřiny sestavil celou mužovu pomyslnou biografii, od ROTC na západní univerzitě po zranění v Iráku nebo Afghánistánu a krátký pobyt ve Walter Reed, pak propuštění a nové zaměstnání v New Hampshiru, možná na vedoucí pozici, možná nějaké místo, na kterém se musí hádat s městem. Držel v ruce kelímek s kávou a papírovou tašku lehce promaštěnou máslem. Rozhlédl se po zahradě a objevil jediné volné místo. Vydal se k němu.

Obě vedoucí oddělení na něj zavolaly: „Ahoj, Cartere."

Muž opětoval pozdrav s úsměvem, který je patrně srazil na kolena, a pokračoval dál. Posadil se naproti Reacherovi.

Který se optal: „Vy se jmenujete Carter?"

Muž potvrdil: „Ano."

„Carter Carrington?"

„Je mi potěšením. Kdo jste vy?"

Zněl spíš zvědavě než podrážděně. Mluvil jako vzdělaný člověk.

Reacher objasnil: „Elizabeth Castleová mi poradila, abych si s vámi promluvil. Z městského archivu. Jmenuju se Jack Reacher. Chtěl bych se zeptat na staré sčítání lidu."

„Jedná se o právní záležitost?"

„Je to osobní věc."

„Jste si jistý?"

„Záleží jedině na tom, jestli nastoupím do autobusu dneska, nebo zítra."

„Jsem městský státní zástupce," sdělil Carrington. „A také nadšenec do sčítání lidu. Z etických důvodů si musím být jistý, že víte, se kterým z těchhle dvou chcete mluvit."

„S nadšencem," řekl Reacher. „Nepotřebuju nic jiného než historickou informaci."

„Z jak dávné historie?"

Reacher mu to pověděl, nejprve rok, kdy byly otci dva, a pak rok, kdy mu bylo dvanáct.

Carrington se zeptal: „Jak zní vaše otázka?"

Tak Reacher odvyprávěl celý příběh, rodinné papíry, kóje se dvěma počítačovými obrazovkami, nápadná nepřítomnost Reacherových.

„Zajímavé," odtušil Carrington.

„V jakém smyslu?"

Carrington se na okamžik odmlčel.

Otázal se: „Sloužil jste také u námořní pěchoty?"

„V armádě," odpověděl Reacher.

„To je neobvyklé. Že ano? Když syn otce od námořní pěchoty vstoupí do armády."

„V naší rodině to nebylo nic neobvyklého. Bratr udělal to samé."

„Odpověď se skládá ze tří částí," řekl Carrington. „První část se týká toho, že docházelo k nejrůznějším chybám. Ale dvakrát po sobě je to statisticky nepravděpodobné. Jak vysoká je šance? Takže pokračujme dál. Druhá a třetí část jsou založeny na teoretických předcích teoretického člověka. Takže musíte přistoupit na to, že se pohybuju v teoretické rovině. Mluvím všeobecně, o velké většině, nemyslím to osobně, existuje spousta kladných výjimek. Tak se neurazte."

„Dobře," přislíbil Reacher. „Neurazím se."

„Soustřeďme se na sčítání, když bylo vašemu otci dvanáct. Zapomeňme na dřívější. To druhé bylo lepší. Tou dobou už sedm let trvala velká hospodářská krize a měli jsme Nový úděl. Počítání bylo opravdu důležité. Protože víc lidí znamenalo víc federálních dolarů. Můžete vzít jed na to, že státní a městské úřady se ten rok mohly přetrhnout, aby jim nikdo neunikl. Ale přesto se jim to nepodařilo. Druhá část odpovědi zní tak, že největší procento neúspěšnosti bylo mezi nájemníky, mezi obyvateli obydlí, kde žilo několik rodin pohromadě, nebo obyvateli přeplněných bytů, mezi nezaměstnanými, mezi lidmi s nízkým vzděláním a nízkými příjmy a mezi těmi, kteří dostávali sociální podporu. Jinými slovy řečeno, mezi lidmi na okraji společnosti."

„Vy si myslíte, že tohle se o prarodičích špatně poslouchá?"

„Pořád se to poslouchá lépe než třetí část."

„Která zní jak?"

„Prarodiče se schovávali před zákonem."

„Zajímavé," poznamenal Reacher.

„Stávalo se to," řekl Carrington. „Je jasné, že člověk, na kterého byl vydaný federální zatykač, nevyplnil sčítací formulář. Jiní si mysleli, že když se schovají, budou mít lepší šance v budoucnosti."

Reacher neřekl nic.

Carrington se zeptal: „Co jste dělal v armádě?“

„Byl jsem u vojenské policie,“ odpověděl Reacher. „A co vy?“

„Co vás přivádí k tomu, že jsem sloužil v armádě?“

„Váš věk, váš vzhled, vaše vystupování a držení těla, rázná rozhodnost, která z vás vyzařuje, vaše kulhání.“

„Vy jste si ho všiml.“

„Jsem vycvičený k tomu, abych si všímal. Byl jsem policajt. Tipuju, že máte protézu od kolena dolů. Sotva se dá poznat, takže je opravdu dobrá. A armáda má v současné době ty nejlepší.“

„Nikdy jsem nesloužil,“ řekl Carrington. „Nebyl jsem toho schopen.“

„Proč ne?“

„Narodil jsem se se vzácnou vadou. Má dlouhý a složitý název. Znamená, že mi chybí holenní kost. Všechno ostatní je na svém místě.“

„Takže jste trénoval celý život.“

„Neprosím se o soucit.“

„Žádný nevyjadřuju. Ale přesto musím říct, že jste to zvládl dobře. Chodíte téměř dokonale.“

„Děkuju,“ opáčil Carrington. „Povězte mi, jaké to bylo být policajt.“

„Byla to dobrá práce, dokud neskončila.“

„Viděl jste, jaký účinek má zločin na rodiny.“

„Občas.“

„Váš otec se dal v sedmnácti k námořní pěchotě,“ pravil Carrington. „Musel k tomu mít nějaký důvod.“

Patty Sundstromová a Shorty Fleck seděli venku na plastových zahradních židlích pod oknem. Pozorovali ústí cesty mezi stromy a čekali na automechanika. Automechanik nejel a nejel. Shorty se zvedl a zkusil ještě jednou hondu. Někdy stačí, když necháte přístroj nějakou dobu vypnutý, a sám se spraví. Měl takovou televizi. V jednom případě ze tří byla po zapnutí bez zvuku. Musela se vypnout a zase zapnout.

Otočil klíčem. Nic se nestalo. Spustit, vypnout, spustit, vypnout, ticho, vůbec žádný rozdíl. Vrátil se ke své plastové židli. Patty vstala a vyndala z přihrádky na rukavice jejich mapy. Odnesla je ke své židli a rozprostřela si je na koleni. Našla, kde se právě nacházejí, na konci dvaapůlcentimetrové pavučinové žilky, uprostřed bledě zeleného tvaru. Zalesněná oblast. Která vypadala, že má v průměru osm kilometrů napříč a deset kilometrů

odshora dolů. Konec pavučinové žilky ležel mimo střed tři kilometry od východní hranice a pět kilometrů od západní. Od severní a jižní ho dělila přibližně stejná vzdálenost. Zelený útvar byl obkroužený tenkou červenou linkou, jako by to byl jeden pozemek. K motelu možná patřil celý les. Za lesem nebylo nic jiného než dvouproudová silnice, z níž odbočili. Táhla se na jihovýchod ke městu vytištěnému polotučným písmem. Laconia, New Hampshire. Spíš padesát než třicet kilometrů daleko. Patty propadla předešlý den příliš velkému optimismu.

Řekla: „Nejlepší řešení by možná bylo, co jsi navrhoval. Měli bychom zapomenout na auto a nechat se svézt odtahovým vozem. Laconia leží u devadesát trojky. Mohli bychom chytit stop na křižovatku. Nebo tam dojet taxíkem. Patrně za méně peněz, než bychom zaplatili tady za další noc. Když se nám podaří dostat se do Nashuy nebo Manchesteru, podaří se nám dostat se i do Bostonu a tam můžeme nastoupit do levného autobusu do New Yorku."

„S tím autem je mi to moc líto," řekl Shorty. „Myslím to vážně."

„Nemá cenu plakat nad rozlitým mlékem."

„Tomu mechanikovi se ho možná podaří opravit. Třeba to nebude nic závažného. Nechápu, jak je možné, že vůbec nereaguje. Možná že je někde jenom uvolněný kontakt. Kdysi jsem měl rádio, které se vůbec nechtělo rozsvítit. Bušil jsem do něj a tloukl a pak jsem si všiml, že vypadla ze zdi zástrčka. Chovalo se stejně jako naše auto, nedalo najevo sebemenší reakci."

Zaslechli kroky na štěrku. Zpoza rohu vyšel Steven a zamířil k nim. Minul pokoj dvanáct a jedenáct a zastavil se.

„Pojďte si dát oběd," vyslovil pozvání. „Neberte si k srdci, co řekl Mark. Je jenom rozčilený, to je všechno. Vážně vám chtěl pomoct a nepodařilo se mu to. Myslel si, že Peter to bude mít během dvou minut spravené. Vzalo ho to. Přeje si, aby vždycky všechno dobře dopadlo."

Shorty se zeptal: „Kdy přijede ten automechanik?"

„Bohužel jsme se mu ještě nedovolali," sdělil Steven. „Celé dopoledne byl hluchý telefon."